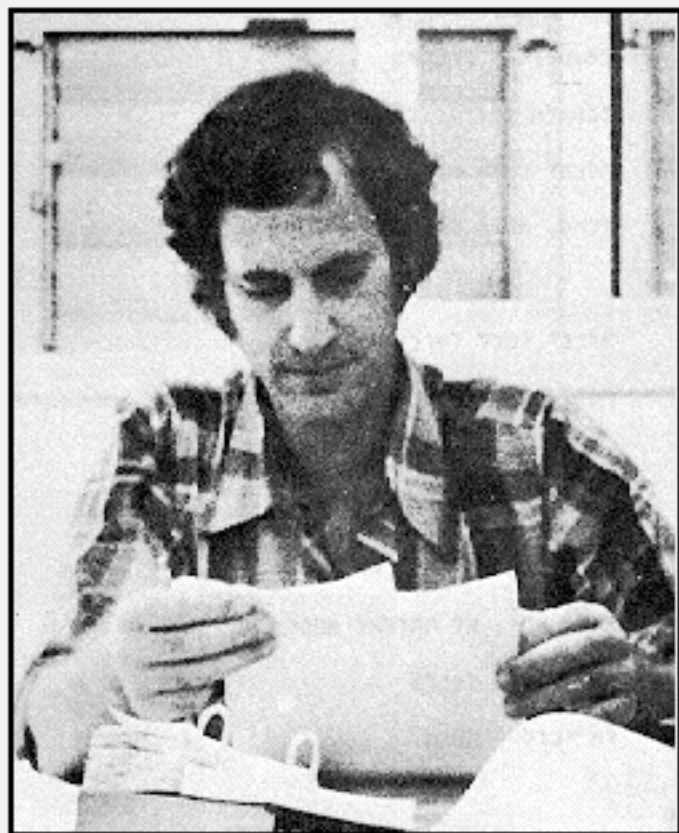

לזכרו של זיהבי שמעון ז"ל

זיהבי שמעון

זכרים לזכרו של זיהבי שאנון ז"ל

הספד על קברו של שמעון בעה הלווייתו ב-14/11/82 מפי מפקדו:

חסידה האם היקרה.

שוש אורי ומיכל.

שמעון איננו ואנו מוצאים את עצמנו נצבים ליד קברו הרענן.
הוא הגיע אלינו ב-1969 לאחר שסיים את ביה"ס החקלאי במקווה ישראל, ולאחר שירות קרבי בגולני והשתתפות בקרבות על יהודה וירושלים במלחמת ששת הימים.

שמעון התקבל לעבודה ביחידה נבחרת, וכבר בצעדיו הראשונים בשירות נטל חלק פעיל במלחמה בפח"ע בשטחי יו"ש ואזח"ע.

במקביל לעבודתו בשירות המש"ק לשרת גם במילואי צה"ל ובשנת 1970, בעת שירות מילואים בעזה נפצע מפעולת חבלה.

לעזה וללחימה בפח"ע חזר ב-1974, והפעם בתפקיד מודיעיני אחראי, לאורך כל השנים גילה דבקות במשימה, יסודיות, חריצות והשקעה אין קץ מתוך משמעת עצמית ואמונה בדרך, סייע בעבודתו בצורה טובה מאוד לאנשים בשטח.

חנך דורות של חברים חדשים לעבודה ונסה להנחיל להם את דרכי עבודתו, שברבות מהן היה הוא ממציאן, ולא בכדי שמש עד יומיים לפני מותו כמדריך בקורס המרכזי של השירות בנושאים אלו.

זכרים לזכרו של זיהבי שאנון ז"ל

מלא תפקידים מגוונים ואחראיים בשירות, את כולם בצע במסירות, אך יותר מכל אהב ורצה לעסוק בסכול הפחייע, עיימ שיכול לעסוק בתפקיד זה ויתר על תנאים טובים יותר - בתפקיד אחר.

ידענו על שמעון - או זהבי כפי שקראנו לו - נוכל חמיד ובכל עת לסמוך. והוא התנדב לסייע ולעזור גם באיזורים ובתחומים שלא היה מופקד עליהם.

בכל השנים היה צמא לרכוש השכלה והוא עשה זאת בשעות המעטות שנותרו לו לאחר העבודה המאומצת. הקים ביתו באשקלון וחלוס חייו היה הבית אותו עמד לבנוה ביבנה.

שמעון נודע במסירותו לכל בני משפחתו, הקרובים והרחוקים. ניהל חיי משפחה מאוסרים והיה חבר ורע לאשתו ולשני ילדיו. אמא חסידה אנדה בן יקר ומסור, שעל אף עיסוקיו הרבים וריחוק מקום המגורים, לא הפסיק לדאוג ולטפל על מנת שלא יחסר לה דבר.

משנקרא לשרת בלבנון יצא בהתלהבות וזאת למרות שידע שכתוצאה מכך הפגע תכניתו להקים את ביתו.

מלבנון אלינו לא חזר ונפל באסון הנורא.

אין נחומים למשפחה, אבדנו חבר יקר.

יהי זכרו ברוך

זכרים זיכרו se זיהבי שאנון ז"ל

שמעון זיהבי ז"ל.

מחשבה אחר משהו המאפיין את שמעון, מובילה אותי לאחד הלילות בסוף קיץ 1979. הטלפון בביתי צלצל ועל הקו היה מפקד אזור רצועת עזה, שמסר לי הודעה חשובה, שחייבה בדיקה מיידיה במשרד.

טלפנתי למשרד ובקשתי להזעיק עובד או עובדת, על מנת לסייע לי באיתור החומר. "אין צורך" ענו לי "זהבי נמצא ועובד בחדרו, והוא כבר יעזור לך".

השעה הייתה קרובה לחצות, הגעתי למשרד ונכנסתי לחדרו של שמעון, אני קראתי לו שמעון. כך, ללא סבה, למרות שרניס כינוהו בשם המשפחה - זיהבי.

מצאתי אותו רכוז על שולחנו כשסביבו "ערימות" של תיקים ומסמכים, על השולחן ועל שני כסאות שנצבו משני צדדיו. עיניו נראו אדומות מעייפות ומשקפיו נפולות על אפו. "מה אתה עושה פה כל כך מאוחר, שמעון?" שאלתי, "הרי אין כל מבצע הלילה".

"עובד על חומר שוטף ומחסל פיגורים" השיב. אמרתי לו מה אני מבקש והוא שלף במהירות מתוך ערימת התיקים והניירות את החומר שכקשתי. ושוב הרהרתי בלבי: "רק הוא היה מסוגל להתמצא בבלגן הזה". בעומס ובלחץ ששררו בשלוחה עליה היה מופקד. רק הוא - כי הוא

זכרים לזכרו של זיהבי שאנון ז"ל

הקדיש את כל ישותו לעבודה שבמהותה היתה אפורה מאוד, שעות ארוכות אל תוך הלילה כמו "המתמיד" בשירתו של משוררנו הלאומי.

שמעון הגיע אלינו לאסקלון ערב מלחמת יום הכפורים ב-1973. פגיעה באזנו בעת שירות צבאי מנעה ממנו מלהמשיך לשרת ביחידה המבצעית עליה נמנה לפני בואו אלינו. לאחר ראיון אישי הסכמנו לקלוט אותו, היו לנו היסנסים מסויימים, האם יתאים למסגרת והאם יעמוד בלחץ העבודה. ככלות הכל, הוא היה מנוגד יותר מרבים מחבריו לעבודה, האם ישכיל להשתלב בעבודת צוות. סכמנו לבסוף על תקופת נסיון.

שמעון השאיר את משפחתו בבת-ים והחל לעבוד באסקלון. כך החל לחלק את לילותיו בין עבודה באסקלון ובעזה, לבקורים אצל יקיריו בבת-ים.

חלפה שנה, וההיסוסים היו מאחורינו. התכונות של האיש השקט והצנוע הזה היו ברורות לכולנו, רציני, מסור מאוד, יסודי ומבחין בין עיקר לטפל ובין ראשון לשני.

וכך אנו יזמנו אתו שיחה, בה הצענו לו להעביר את המשפחה לאסקלון, כדי להקל עליו ולהביא להשתלבותו הסופית ביחידה לתקופה ארוכה.

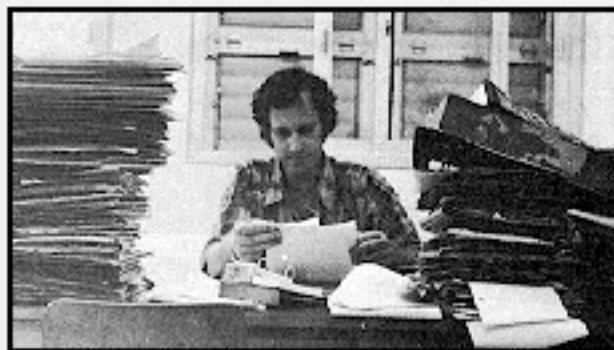
הפעם שמעון הסס, וזכורה לי השיחה בשלהי 1975. הוא הסביר לי שהשאיר מאחוריו אשה וילד בן ארבע, וכן אם בודדה בבת-ים, שהוא רואה חובה לסייע לה.

זכרים לזכרו של זיהבי שאנון ז"ל

כדי להעביר את המשפחה לאשקלון, הסביר שמעון, עליו להיות עוד יותר בטוח במעמדו ובעתידו ביחידה. הנחתי לו, הרהרתי שהזמן יעשה את שלו. לאחר שיחה זו יצא שמעון לקורס וסיים אותו בציון כמעט טוב מאוד. הוא שב מהקורס מרוצה מאוד. הקורס חרס לעיצוב חשיבתו המקצועית. חלפה עוד שנה של נסיעות בקו ת"א-אשקלון-ת"א, ושמעון העביר את משפחתו לאשקלון בראשית 1977. השתלבותו ביחידה היתה מושלמת, סמכותו המקצועית הפכה לשם דבר בתחום שעסק בו, סמכות שיבקה מזכרון מעולה, מתשומת לב לפרטים הקטנים, יזמה, חושיה ואלתור. שמעון נהל ורכז את עבודת המטה של אחד המבצעים המורכבים והגדולים ביותר ביחידה. היתה זו עבודה נמלים קשה ואפורה, שהוכיחה כושר ריכוז, סבלנות ודבקות במטרה. לפני עזיבתי את היחידה נהלתי אתו שיחת סיכום. היתה זו שיחה גלויה וברגשת, שמעון ספר לי על ילדותו ועל לימודיו ב"מקורה ישראל". הוא לא נמשך לחקלאות, ולאחר שירותו הצבאי פנה לעיסוקים שונים כמו פקידות בשירותי הנדסה וטלפון, וכן בחברת "הסנה". " דע לך " אמר לי שמעון "שבעבר לא הצטיינתי בהתמדה, והחלפתי הרבה מקומות עבודה, עד שהגעתי לשירות ונכנס בי הדיבוק הזה שאינו מרפה ממני", היה לי ספוק רב להורכב שהעבודה אצלנו הפכה אצל שמעון לייעוד ולדרך חיים.

זכרים זכרו se זיהבי שאנון ז"ל

לימים, נקבע ששמעון ישמש מורה ומדריך לדור ההמשך. פגשתי אותו במחקר ההדרכה שלנו. זמן לא רב לפני האסון. התפתח ביננו ויכוח על שיטת עבודה והדרכה, סכמנו להמשיך בויכוח לאחר הקורס הראשון ששמעון ידריך בו, ובהתאם ללקחים שיופקו. לא הגענו לכך, שמעון נקרא לתרום מכשרונותיו גם בלבנון ובאסון צור מצא את מותו. באותו יום מד ונמהר, לאחר שקברנו את חבריו חורש ועמוס ז"ל, הגענו לבית העלמין בחולון. בשעת חשיכה. אלומת אור האירה את ארונו של שמעון, עמדתי בצד ובקצה אלומת האור, שבה ונתגלחה לי דמותו של שמעון. ראיתו יושב בחדרו, על רקע חלון האלומיניום בערפו, מוקף תיקים וניירות אין ספור, עונה לשיחות טלפון, מתדרך ומתאם ויוצר השראה. משהורד הארון אלי קבר ונעלם, כאילו התעוררתי מחלום, ובליבי הרהרתי: "המתמיד" הסתלק מאתנו לתמיד, סודות רבים לקח עמו אלי קבר, על רבים מהם חייב לו העם תודה. יהי זכרו ברוך.

נחמן

זכרים לזכרו של זיהבי שאנון ז"ל

23 נובמבר 82

שמעון זיהבי

את שמעון זיהבי המנוח הכרתי עוד כשהייתי בדרום הרצועה והוא עבד מולנו. לאחר מכן, מיד לאחר מלחמת יום הכפורים נתמנתי לראש היחידה ואז נתהדקו קשרינו. הוא בא אלינו לעבודה מן המבצעים בתיא, כשהוא מחפש בעצם עבודה מעניינת ואתגרים. הוא המשיך לגור בחולון זמן רב, ונהג זמן רב לבוא בקר בקר מחולון לאסקלון. בדרך כלל הייתי אוסף אותו מתחת לגשר של ראשון לציון. והוא בא ! הוא בא בגשם וברוח, ולעיתים נאלץ להמתין זמן רב בגשם עד שהייתי בא או שמישהו אחר היה אוסף אותו. הוא אהב את העבודה ועד יומו האחרון זכר תמיד כי הוא עוסק בדיני נפשות. זו היתה תחושתו: אני עוסק בדיני נפשות, ולכן היה מקפיד לקרוא כל נייר וכל דף, מסמן לו סימונים ומומח קוים, ורושם הערות על פתיקים ותיקים פרטיים משלו. מסכן היה מישהו שזיהבי התרשם ממנו לשלילה, אם היה זה אדם החטוד בבגידה או סתם מקבמישהרכז החל לדרוח עליו, היית יכול להיות בטוח שזיהבי לא יניח לו לנוח ולא לעובד לשכוח ממנו. כאשר היה מוצא איזה מוביל מעניין, היה תופש ומוטק את החוט כמי שמחיר עודר מצמר. וכיצד הייתה יודע שזיהבי עלה על משהו: עיניו היו מבריקות כצייד שראה צייד, ויושב היה שעות ומעיין. רכון על תיק, אצבעותיו משחקות בכלוריתו הפרועה האדמונית, וככל

זכרים זיכרו se זיהבי שאנוו ז"ל

העניין היה מותח יותר, משיכותיו בתלמליו היו יסודיות יותר, אינטנסיביות יותר, רק נקודה חשובה ביותר היתה מביאה להפסקת תנועת היד, כאותו זאב שראה את טרפו קרב והוא חושש מלזוז שמא הצייד יחוש ויברח!
זה היה זהבי.

בנסיעותיו המרובות עימי מחולון לאשקלון ובחזרה, ניצלנו את הזמן לשיחת תלמידי חכמים. היתה לי שעת נחת, ולו שעה של קורת רוח, שהרי היתה זו שעה שלו עם הבוס שלו, ללא הפרעות טלפונים, ללא הפרעות של חברים, יתר על כן, בשעה זו מותר היה לנו לסרוק כל הנושאים שבעולם, משירה ועד חשדות קטנטנים שלו על דבר זה או אחר. הרבה הרבה נושאים ופעילויות סכמנו באותן נסיעות.

את תכונת הצייד שבו הייתי מנצל, כאשר הייתי מעוניין לבדוק נושא מסויים לעומק, הייתה פונה אליו ומבקש כי יעיין ויעיר הערות. בטוח הייתי כי אחרי לא ישאר אלא השלף! הוא היה עתה מוותיקי העובדים בעצם, הוא לא היה גאון, ולא חשב עצמו לגאון, וזו היתה מעלתו הגדולה, במקום שהרבה פעמים פולחן הגאונים משבש את הדעת ואת המעשה. היותו שנים רבות בתפקיד הפך אותו לכנק של מומחיות, בקיאות והכנה בתורת העבודה, ואת זאת חשבתי לאחרונה לנצל.

לאחרונה החלטנו להכין קורס טוב לעובדים, ובבואי להכין זאת, הסתבר שיש לנו בעיה חמורה

זכרים זיכרו se זיהבי שאנון ז"ל

שכן בתחום מקצועי רב חשיבות זה, נסתבר שאין לנו תורה מאורגנת, אלא תורה שבעל פה, הנמצאת אצל האנשים, וכאשר מתחלפים האנשים אובד נסיון זה, עד שהדור החדש לומד על בשרו ומגבש טוב תורה.

בדיקה ביחידות העלתה כי בכל מרחב נותרו בקושי עובדים ותיקים, שהרי מי שהצליח היה בד"כ עובר לתפקיד אחר, ביזמת הממונים או על פי בקשתו. וכך התחלתי סרוק את המרחבים בחפוש אחר זקני תורה, ושומרי התורה. בצר לי פניתי אל זהבי שמעון.

ב-27.10.82 בהיותי באסקלון לרגל דיון, נכנסתי אליו והעליתי בפניו את בעייתי כממונה על ההדרכה בנושאים ערביים.

אמרתי לו: "רוצה אני להקדיש תשומת לב לעובד המטה, לטפח אותם ולתת להם הכשרה מקצועית יחודית".

אמר לי: "ברוך מחייה המחיס. על כך אני זועק שנים, טוב שהגעת לכך".

אמרתי לו: "יש לי בעיה, אין תורה וכל אחד עובד בעצם על פי נסיונו, כדי ללמד אני חייב לאתר יודעי מלאכה ויודעי תורה, ואני חושב שאתה מן המומחים בנושא זה, בודאי יותר ממני".

דברים לזכרו של יהבי שאנון ז"ל

אמר לי: " קודם כל אתה בודאי מבין יותר ממני. אך נכון שעבודתי המרובה סייעה לי לצבור נסיון. ובכן, דע לך שאני רואה נושא זה חשוב ביותר והנני לרשותך בכל מה שתדרוש. יתר על כן, אני עובד כאן שנים רבות, באתי לחפש כאן עניין ואתגר, מצאתי עניין ואתגר. לאחרונה אני חש כי מציחי עצמי בנושא זה, ועלתה אף אפשרות שאעבור לעבוד במטה. ברור לי כי עבודה במטה אינה העבודה שאני עושה כאן, וחבל לי על כל שרכשתי לבד, יאבד. לכן, דע לך שאני מוכן לשתף פעולה עמך בנושא הדרכה זה בכל רמה שתמצא. אני מוכן אפילו שתביא אותי לפרק זמן זה או אחר להדרכה, ואני מוכן ליטול על עצמי משימה זו ולהכין את כל הנושא."

אמרתי לו: " אתה יודע, הרעיון נראה לי מצויין. האם אתה מוכן שאבקש אותך לחודש או חודשיים ויחדיו נכין את כל הנושא?"

עיניו של זהבי הבריכו "זה נהדר, זה עניין ואתגר חדש, קדימה, אני אשמח מאוד, זה יאפשר לי להתרענן, יש לי המון רעיונות ואפילו צברתי לי תיק מיוחד של ניירות וכל מיני דוגמאות אני מוכן לתת לך לעיין לקראת פגישתנו, ואם תרצה מוכל לצלם ולעשות בזה כל שימוש שתמצא. יש כאן בנק פרטי קטן משלי בכל הנושא הזה. הרבה דברים לא חמצא כבר, לא בארכיונים ולא אצל עובדים אחרים."

עיינתי בתיק ונהנית, בקשהו לשים מיד במעטפה ולשלוח אלי.

זכרים זיכרו se זיהבי שאנוו ז"ל

למחרת הגיע התיק, והוא נשאר אצלי כמתנתו של זהבי.

בינתיים שוחחתי עם ראש היחידה על הרעיון והוא התלהב, ואמר כי הבחירה מצויינת, שכן, זהבי הינו רב אמן במקצוע עליו אנו מדברים ואין ספק שיוכל לתרום. המנהל נטל על עצמו לגלגל את הרעיון של שיגורו של זהבי אלינו, להדרכה.

באוחו מפגש סכמתי עמו כי יבוא למכינה מיוחדת לעובדים חדשים שארגנתי, ויעביר תרגיל שהוכן בזמנו על ידו. זהבי התלהב והבטיח לבוא, ואף להכין חומר נוסף ועדכני.

כעבור ימים נודע לי כי שמעון עלה ללבנון. מקובל אצלנו כי איננו מטילים על חברינו בלבנון משימות של הדרכה, גם אם המשימה מקובלת עליהם מזה זמן רב, אך בהכירי את שמעון זהבי, ידעתי כי יתאכזב באם אותר על התרגיל שלו.

אי לכך צלצלתי אליו ימים אחדים לאחר שהיה בצור ואמרתי לו: "הבט שמעון, נודע לי לתדהמתי כי אתה בלבנון, איכנו נוהגים לזמן את אנשי לבנון להדרכה, אך רצייתי לוודא אתך". זהבי קפץ בטלפון כנשור נחט, "מה פתאום, השתגעתי, זו הנחת שלי, אני אבוא, אני אבוא בכל מחיר, יתר על כן אארגן את חופשתי כך שאוכל לבוא לחופש בימים שני, שלישי ורביעי, וביום שלישי כפי שתיאמנו אני אבוא ואלמד את החניכים, כבר תיאמתי את חילופי החופשה,

זכרים לזכרו של זיהי שאנון ז"ל

אני אשר בשבת ואבוא באמצע השבוע".
הוא בא ביום ג' 9.11.82 והעביר תרגיל למופת לחניכים וחזר לביתו.
ביום ד' חזר לצור וביום ה' קרה האסון.

גבור צייד היה שמעון זיהי ביערות המידע, מלא רוח נכונות ושאיפה לקרב הסתרים,
עוד עיניו הבורקות מבליחות מחשיכה לנגד עיני ובלוריתו מתנופפת ברוח
חבל על חבר ולוחם שנפל בהררי לבנון ועל חבר שנלכד בין חומות צור.

טוביה.

דברים לזכרו של זיהבי שמעון ז"ל

באתי לספר בשמעון, כמו לחתום ולגלול את שחי, ולא יאמן כי איננו עוד.
באתי לספר בו ויס עמי, זכרונות ומראות וקטעי דברים, ועתה לא נותרו אלא מילים,
ונזכרתי, שמאז ומתמיד לא העריך שמעון את המילה הכתובה, והעדיף לומר את שיש לו
בעל פה וישר, ובלי יפוי מילולי.
נפגשנו לראשונה בשלהי 1969, בתחילת עבודתנו בשירות, שלושה טירונים ירוקים, שמעון,
אורי ואבי, מלאי שאיפה ותקוות.
כבר אז אי אפשר היה שלא להתרשם מהסדר, היסודיות והאחריות שאפיינו את שמעון בבצוע
מטלות גדולות כקטנות. מחד בלטה בו בגרות ויחס רציני בכל אשר יעשה, מאידך, ידע גם
לנטרל העוקץ והמתח במילה טובה ובבדיחה.
ועוד תכונה אופיינית היתה לו לשמעון, הקנאות והדבקות במטרה, אני נזכר בשמעון הנאבק
בלהט בסכומי תרגילים בקורס ומתעקש לשכנע בצדקתו, אך תמיד ביושר ולעניין, אך אם
אינו צודק, מוכן בסופו של דבר לקבל גם מרות ודעה הסותרת את שלו.
לאחר תקופה הכיר שמעון באמצעותי את שושי, והמסירות האופיינית לו מצאה ביטויה בצורה
היפה ביותר עם הקמת המשפחה.
מרתף בית הדירות בבת-ים ששמש את שמעון ברווקותו, הפך לפינה נחמדה אותה סידרה שושי
בתבונה כפיה, ולבית חמים אליו היית יכול לקפוץ בכל עת.
שמעון היה עסוק תמיד, מלא תכניות ובמקביל לשנות עבודתו הראשונות בשירות, המשיך
לטפח את הקיוסק בחוף בת-ים השייך להוריו.

זכרים זכרו se זיהי שאנו ז"ל

גם כאן זכור לי כי לא פעם חשבתי עד כמה זקוק הנן אדם למשמעת עצמית, כאשר לאחר שבוע מפרך של עבודה, ביום שבת מוקדם בבוקר, הוא קם ואץ לטפל בקיוסק ולסדרו. דרכינו בעבודה נפרדו וכל אחד פנה למסלולו, נפגשנו שוב בעת ששמעון כבר עבד באשקלון. זכור לי כי כשהייתי שואלו איך העבודה היה משיב: " תראה, זה כמו לפתור תשבץ קשה, שאין לו סוף".

שמעון דבק בעבודתו בשירות, כמו לכולנו גם לו היו עליות וירידות במצב רוחו ביחס לציפיותיו, אך מעל לכל ניתן לומר כי הוא אהב את השירות, ויחסו ומסירותו היו מעבר ליחס אל מקור פרנסה, ואם להשתמש בסופרלטיבים, הרי שראה בדרכו בשירות יעוד, באחרונה, בשבת לפני כשלושה חודשים, בקרנו את שמעון ושושי בביתם באשקלון, שמעון לא היה בבית בשל העבודה, לכשחזר שאלתיו: "גם בשבתות אתה מתרוצץ?", שמעון הפטיר כי זה היה עניין חשוב ודחוף, וחשבתי לעצמי, שמעון זה לא משתנה, עודנו כבימים הראשונים מטה כתף במקום בו זקוקים לו.

מאוחר יותר הציג שמעון בגאווה את התכניות לבניית הבית ביבנה, והרגשת שהבחור מבין וחי את העניין, ועל כן גם יצליח לממשו.

תכניותיו וחיוו נגדעו ללא עת, הנחומי לשושי לילדים ולמשפחתו.

יהי זכרו ברור. צביקה.

דברים לזכרו של זיהבי שאנון ז"ל

אל מול הריסות הבניין בצור.

לשמעון, או כפי שידוע או זכור בפי כל, זיהבי,
קשה להאמין וקשה לקבל הדברים כפי שהתרחשו באמת.
קשה לכתוב על אדם אשר חי בזכרון ודמותו נצבת מול עיניו, כאילו לא קדה דבר.
משונה לדבר על זיהבי בלשון היה, הרי לא יתכן שדבר זה קרה והלב מסרב לקבל הדברים.
זיהבי כפי שהכרתיו, אדם אידיאליסט, חותר ומעמיק, מחפש השרשים ומקשר דברים שאחרים
לא ראו קודם. אדם שנלחם על עקרונותיו ורעיונותיו, ולעיתים היתה זו הטחת ראש בקיר.
זיהבי כפי שהכרתיו, אדם שמוכן היה תמיד להטביר, ללמד להקנות ממצבור הידע שברשותו.
מוכן תמיד לסייע ולקבל עליו משימות כבדות משקל.

אדם שתמיד מוכן לשמוע, שמח לעזור ולסייע, לא נרתע מהבעת דעותיו, ולו גם לא תאמו
את דיעות הסובבים.

אדם שדבק במשימות שהוטלו עליו למרות המכשולים שנערמו לפניו, רודף צדק ואמת בקנאה
רבה.

דברים לזכרו של זיהי שאנון ז"ל

את משימתו האחרונה קבל בהסתייגות רבה, בתקופה בה תכנן שינוי משמעותי בחייו, עם חששות רבים קבל המשימה החדשה ויצא אליה בלב חצוי.
לא ידע כיצד יסתדרו הדברים החדשים שתכנן. למרות הספקות והחששות מלא כרגיל המוטל עליו במסירות ובנאמנות רבה ללא פשרות עד הרגע האחרון.

זהבי כפי שהכרתיו, דואג לבית ולמשפחה, מסור עד בלי גבול, מטפל ודואג לכל.
אל מול הריסות הבניין בצור, נחמץ הלב ממחשבות כי לכך הגיעו הדברים, מעטים ידעו הספקות והחששות שליור את זהבי ביציאה זו, ורק הם מרגישים את הרגשת העוול הנוראי והטראגיות הגדולה שבאסון.

חסרונו יורגש בלב כולם, וקשה יהיה למלאו בדמות אחר..

יהי זכרו ברוך.

רוני

זכרים לזכרו של זיהבי שאסון ז"ל

את זהבי בעצם לא הכרתי, למרות שהתגורר במרחק לא רב מביתי.

מפעם לפעם, בדרכי לעבודה בשעות הבקר, נהגתי לאסוף אותו במכוניתי, וזאת למורת רוחו שכן העדיף ללכת ברגל.

ואולם, היה זה עבורי שעשוע "לצוד" אותו בדרכו, להפעיל את הצופר ולהמחין עד שיגיע בריצה למכונית.

במהלך דקות ספורות של נסיעה שוחחנו.

זהבי למוד הנסיון כאב את בעיות העבודה, היו לו המון רעיונות ורצון רב להביא לשינויים, רצה לשפר בעיקר את נושאי הקליטה וההדרכה לעובדים חדשים, ובהיותי כזה, רצה לשמועי דעתי בנוגע להצעותיו.

ניכר היה בו שכל כולו מוקדש לענייני עבודה, לעתים התבטא ואמר שמעתה ואילך יפסיק להלחם וישאיר את המלאכה לצעירים ממנו, אולם במציאות תמיד המשיך להיות מעורב ופעלתני.

זהבי חסר במחלקה, חסרונו יצר חלל ריק ותחושה קשה.

ימים רבים לאחר האסון, כהרגלי מדי בקר בעת נהיגה לעבודה, עדיין תרות עיני אחר

דמותו הממהרת, כל כולו שקוע במחשבות.

איתן

זכרים לזכרו של זיהבי שאנון ז"ל

בואנוס איירס

12 נובמבר 82

לשושי והילדים שלום.

הבית שלנו בוכה. זה לא קורה בדרך כלל ומי כמוכם יודעים זאת.
תחילה שמענו קטעים מעורפלים, אולם כשדובר על ממשל צבאי החל להתגב לליבנו חשש
שאנו קרובים מאוד למתרחש. צלצלנו לארץ והמציאות המסה אותנו.
אחרי מבוכה ממושכת התחלנו לדבר. תמר לא זכרה תחילה בדיוק, ולכן הוצאנו תמונות
והתחלנו לדפדף בין הטיולים. נפגשנו שם עם כולכם, בכנרת, בזכרון יעקב ובאשקלון.
יפעת נזכרה שלילה אחד באכסגיה בפוריה, שמעון נפל מהמיטה בדיוק באותו רגע שמיכל
התגלגלה גם כן. תמר זיהתה את אורי שהצחיק אותה.
נורית הזכירה את התכניות וההתלהבות של שמעון סביב פרוייקט יבנה.
אילה נשארה דומעת ולא אמרה כלום.
כל אחד אצלנו כיטא עצמו עי"פ דרכו והביח היה מלא שמעון. ביטלנו חכניות לצאת ונשארנו
אתכם.

דברים לזכרו של יהבי שאנו ז"ל

כעת הבנות הלכו לישרון, ויש דממה מוחלטת בבית, בא לנו לשוחח אתך, לפחות בטלפון, אבל השעה בארץ, משהו כמו שלוש לפנות בקר. את ודאי לא ישנה, אבל החלטנו להמתין יום יומיים ואז נורית תרים אליך טלפון. (אני יוצא לכמה מקומות נידחים ולא אוכל כנראה להתקשר).

חשבתי גם על חסידה, שמשפחה כבר ידעה את השכול. אני חושב שעם קטן כמו שלנו, זקוק כבר לפיסת מנוחה ושלוה. אין כמעט בית שלא נפגע בצורה זו או אחרת. שמעון אהב את המלחמה הזו, לא את האש והתופת, כי אם את המחשבה והתכנון שמאחרי הקלעים. שנות העבודה הרבות כמעט לא נתנו בו אותותיהם והוא היה מבצע בהתלהבות מחודשת כל דבר ודבר. הוא היה מנוסה וידע לקשר בין דברים. לעמים היה קופץ עם "הברקה" ומתעקש בצדקתו עד שגם אותי הוציא משלווהי כדי לשנות החלטות קודמות. שמעון אהב לטייל וסחף אתכם גם כן. אתם זוכרים ודאי קפיצות, קטנות וגדולות. הרשים אותנו תמיד שבבגזי של הפיזיו היה תמיד כל הדרוש, חבלים, כליים, אפילו כלי מתקפל למים.

זכרים זיכרו של זיהבי שאנון ז"ל

בשבוע שעבר כתבתי אליו מכתב ושלחתי לאשקלון, למשרד. אצלי הוא היה ממוקם באשקלון ולא בצפון. כתבתי שם על יום ויולין, כרגיל, התעניינתי במתרחש. הכל נראה פתאום קטוע, ללא המשכיות.

רצינו להמחיש לכם מעט ולהשתתף אתכם בימים אלו. תדעו ש- 16000 ק"מ עומדים באפסותם כעת, ואנו חיים דקה דקה את המתרחש אצלכם.

שלום ולהראות מכולנו

חנן.

